CHƯƠNG 2308

Chém thiên kiêu

“Ngươi còn chưa chết, sao ta có thể chết được?”

Hạ Nhân nhìn Bồ Trường Sinh, cười lạnh một tiếng, sau đó truyền âm bằng thần niệm cho Vũ Tư, đồng thời thu nàng vào không gian Hồng Mông.

Hắn thật sự sợ tên chó má này lại ném cho Vũ Tư một tấm thần phù lục phẩm.

Đối phương nhìn thanh đao máu Tu La trong tay Hạ Nhân, nghiêm giọng quát: “Chỉ là Thần Tôn cảnh tầng tám, vậy mà cứng rắn chịu hai lần công kích của bản tọa vẫn không chết?”

“Hơn nữa còn có thần khí cửu phẩm?”

“Lại còn biết thần thông dịch chuyển tức thời?”

“Nói cho ta biết... rốt cuộc ngươi là ai?”

“Còn nữa... số lượng thần khiếu của ngươi cũng không thể chỉ có hai mươi tám cái đúng không?”

Hạ Nhân hết sức cẩn thận, tay nắm thần đao, đồng thời thần niệm cũng liên lạc với thần phù phòng ngự lục phẩm.

Chỉ cần đối phương dám dùng thần phù cực phẩm tấn công, hắn sẽ lập tức mở thần phù phòng ngự.

“Ha ha ha...” Đồng thời Hạ Nhân cũng hờ hững đáp lời Bồ Trường Sinh: “Đạo hiệu của tại hạ là Trường Sinh đạo nhân... nói ra thì hai chúng ta đúng là có duyên thật!”

“Về số lượng thần khiếu của ta, ta thật sự không lừa ngươi. Ngươi nhìn thấy là hai mươi tám cái, trên thực tế cũng là hai mươi tám cái!”

“Nếu bàn về khí vận và thiên phú, có lẽ ta không bằng ngươi... nhưng lão tử đã chém giết từng bước đi ra từ núi thây biển máu. Xét về thủ đoạn giết người, chưa chắc ngươi đã hơn ta.”

“Thiên kiêu chết dưới tay ta, không có một trăm thì cũng phải tám mươi!”

“Đừng nói ngươi có ba mươi ba thần khiếu, cho dù là người có ba mươi bốn thần khiếu, ta cũng từng chém rồi!”

Lừa người cũng thú vị lắm, đảm bảo ngươi không thể phân biệt thật giả.

“Ngươi... vậy mà từng chém người có ba mươi bốn thần khiếu?” Bồ Trường Sinh hơi kinh ngạc!

Hạ Nhân nói: “Đương nhiên rồi...”

“Bây giờ giao ra ấn ký thần nô vẫn còn kịp!”

“Ta chửi cả bà ngoại nhà ngươi...” Bồ Trường Sinh lập tức chửi ầm lên: “Thì ra ngươi muốn ta giao ra ấn ký thần nô?”

Hắn phi một tiếng lao vào hư không, ngọn lửa nồng đậm bùng cháy xung quanh cơ thể.

Sức mạnh lửa và sức mạnh pháp tắc hội tụ lại, hóa thành hình dáng một con Kim Ô đỏ rực, vút một tiếng bay thẳng về phía Hạ Nhân.

Một đòn này đủ để chém giết cường giả Thần Vương cảnh sơ kỳ.

Hạ Nhân lại cười lạnh, thần khí cửu phẩm trong tay chém ra một đao.

Ánh đao dài nghìn trượng lướt qua hư không, vạch ra một dải lụa đỏ rực không gì sánh nổi, hung hăng đánh về phía Kim Ô.

Ngay sau đó, Kim Ô trực tiếp bị xé nát, nhưng uy lực ánh đao không hề suy giảm, tiếp tục lao vút về phía trước!

“Đáng chết...” Đúng lúc ánh đao của Hạ Nhân sắp tới gần Bồ Trường Sinh, hắn lại dịch chuyển tức thời rời khỏi chỗ cũ!

Thân thể hắn xuất hiện ở một đầu hư không khác cách đó nghìn trượng.

Công kích của Hạ Nhân lại nặng nề giáng xuống mặt đất.

Trong phút chốc, mặt đất rung chuyển, tiếng nổ vang vọng tận trời.

Thanh Trúc đứng bên cạnh quan chiến sợ đến run lẩy bẩy, vội vàng tìm một góc trốn đi.

“Tiểu tử!” Bồ Trường Sinh nói: “Trong tay ngươi có thần khí cửu phẩm, nhưng vừa rồi ta chỉ dùng thần thông bình thường!”

“Cho nên... vẫn là ngươi thua!”

Hạ Nhân phất tay thu thần khí cửu phẩm đao máu Tu La lại, khóe miệng nở nụ cười: “Chính ngươi bảo ta không được dùng thần khí... ngươi đừng hối hận!”

Sức mạnh khí huyết trong cơ thể lập tức được điều động, cuốn theo thần lực, sức mạnh Hồng Mông và sức mạnh đại đạo hóa thành một quyền, hung mãnh đánh về phía Bồ Trường Sinh.

Sức mạnh cuồn cuộn trong nháy mắt xé nát đạo bào của Hạ Nhân.

Nửa thân trên của hắn hoàn toàn trần trụi.

Từng đường hoa văn màu vàng đan xen uốn lượn trên thân thể hắn.

Nắm đấm vừa ngưng tụ, khí tức khủng khiếp cuồn cuộn kia đã khóa chặt phạm vi vạn trượng xung quanh.

Bồ Trường Sinh đang ở ngay trung tâm công kích bỗng sinh lòng sợ hãi. Đòn đánh của Hạ Nhân còn chưa giáng xuống, nhưng hắn đã cảm nhận được mối đe dọa của cái chết.

“Đi...” Bồ Trường Sinh muốn thi triển thần thông dịch chuyển tức thời để rời khỏi đây.

Đáng tiếc, trước khi hắn kịp thi triển thần thông, Hạ Nhân đã ném một đòn hư vô diệt sát ra ngoài.

Hiện giờ tuy hắn không có cách nào thi triển hư vô diệt sát ở trạng thái hoàn chỉnh, nhưng khóa chặt một người thì vẫn làm được.

Dịch chuyển tức thời của tên Bồ Trường Sinh này thoạt nhìn khá giống hư không tật động của Hạ Nhân, nhưng trên thực tế lại có khác biệt về bản chất.

Hư không tật động của Hạ Nhân, trừ phi chênh lệch tu vi vượt quá hai đại cảnh giới, nếu không căn bản không thể bị khóa chặt.

Nhưng Bồ Trường Sinh thì không được như vậy. Thần thông của hắn có thể dễ dàng bị bất kỳ kẻ nào vượt qua cảnh giới của hắn khóa chặt.

Huống chi Hạ Nhân còn sử dụng thần thông không gian.

Sức mạnh cuồn cuộn tuôn ra khỏi tay, hóa thành một nắm đấm màu tím lớn mười trượng. Trên nắm đấm màu tím còn in những đường hoa văn vàng phức tạp.

Nắm đấm màu tím mang theo uy thế sắc bén, hung hăng đánh về phía Bồ Trường Sinh.

Nắm đấm còn chưa tới, khí tức bị sức mạnh nén lại đã thổi đến trước một bước. Luồng khí tức sắc bén ấy lập tức đánh bật chiếc trâm buộc tóc trên đầu Bồ Trường Sinh.

Trong chớp mắt, nắm đấm khổng lồ cũng như một ngọn núi nhỏ đè xuống.

Đến thời khắc mấu chốt, Bồ Trường Sinh thậm chí còn lấy ra một chiếc khiên để phòng ngự.

Sức mạnh trên nắm đấm khổng lồ lập tức bùng nổ, khiến hư không trong phạm vi mười trượng xung quanh vỡ tung.

Một màn mưa máu vàng phun trào.

Ngay sau đó, Hạ Nhân nghe thấy một tiếng lạch cạch, một con rối lớn cỡ bàn tay rơi xuống đất.

Hạ Nhân tu luyện đạo pháp không gian, lúc này đương nhiên có thể bắt được dao động không gian xung quanh.

Nói cách khác, lúc này mở thông đạo không gian vẫn có thể đuổi kịp Bồ Trường Sinh.

Trịnh Hồng Lộc không có mặt, hắn không thể mở thông đạo.

Nếu không thì tên này chắc chắn phải chết!

Hạ Nhân phất tay, dùng pháp lực dệt thành một bộ đạo bào, một lần nữa phủ lên người.

Hắn phất tay xua tan toàn bộ khí tức màu xám trong phạm vi vạn trượng xung quanh, sau đó quét qua bằng thần niệm.

Điều đó cho thấy lúc tên này tái sinh, hắn cũng đã mang theo chiếc nhẫn đi.

Chỉ có một chiếc khiên lục phẩm rơi trên mặt đất.

Thứ này được Bồ Trường Sinh dùng để phòng ngự công kích của Hạ Nhân, không có cách nào mang đi.

“Trường Sinh đạo hữu...” Thanh Trúc thoát chết trong gang tấc bước ra từ chỗ ẩn náu, lúc nhìn Hạ Nhân lần nữa, trong mắt chỉ còn lại sự kính phục và sợ hãi.

Hạ Nhân gật đầu: “Ngươi may mắn đấy... Bồ Trường Sinh vẫn luôn nhìn chằm chằm ta, nhất quyết muốn phân cao thấp với ta!”

“Nếu hắn chịu để ta đi, người chết hôm nay chính là ngươi!”

Thanh Trúc gật đầu: “Trường Sinh đạo hữu... không ngờ chiến lực của ngươi lại mạnh mẽ đến vậy...”

“Dù thế nào đi nữa, ngươi cũng đã cứu mạng thiếp thân!”

“Nhưng trên người ta cũng không có vật gì tốt để báo đáp ngài!”

“Nếu ngài không chê, sau này ta có thể hầu hạ ngài, làm một thị thiếp là được!”

“Nếu ngài cảm thấy ta không xứng với ngài, ta cũng có thể làm một nữ nô!”

Hạ Nhân lắc đầu, sau đó ném ngọc giản và hộp ngọc cho Thanh Trúc, nói: “Không cần đâu... đi thôi... chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây!”

Hắn lại thả Vũ Tư ra.

Vũ Tư hỏi: “Công tử, tên kia đâu rồi?”

Hạ Nhân nói: “Chạy mất rồi...”

“Tên đáng chết, vậy mà lại chạy mất?” Vũ Tư vẫn tức tối không thôi.

Hạ Nhân cười cười: “Không sao... sau này ắt sẽ có lúc gặp lại... lần sau gặp lại, ta sẽ xử lý hắn!”

“Đi thôi... ngươi dẫn chúng ta rời khỏi đây!”

Vũ Tư nắm lấy tay Hạ Nhân và Thanh Trúc, khẽ vận sức dưới chân, cả người lập tức vút bay đi.

Mấy ngày sau, ba người bay ra khỏi vực sâu.

CHƯƠNG 2309

Chém Thần Vương, dấu ấn máu

Vũ Tư kéo hai người, trong chớp mắt đã lao ra khỏi màn sương, bay vào hư không.

Thế nhưng Hạ Nhân lại nhìn thấy trong hư không có một người đang đứng đó. Người này khoác đạo bào đỏ sẫm, khí thế toàn thân hừng hực như cầu vồng.

“Không ổn!” Thanh Trúc bên trái nói: “Là Bồ Trường Sinh…”

Bồ Trường Sinh phất tay, trên đỉnh đầu hắn lập tức đột nhiên chống lên một ngọn núi nhỏ.

Ngọn núi nhỏ trong nháy mắt hóa thành lớn vài trăm trượng, từ trong hư không đè xuống, nhắm thẳng vào đỉnh đầu ba người.

Sức mạnh của đòn này lớn hơn trước quá nhiều.

Ba người vừa lao ra khỏi màn sương vực sâu lại bị ngọn núi kia cưỡng ép đè xuống.

Ngay sau đó, Bồ Trường Sinh cũng thu ngọn núi nhỏ lại, theo đó rơi vào màn sương.

“Ha ha…” Sau khi rơi vào màn sương, Bồ Trường Sinh nhìn ba người Hạ Nhân, nói: “Vốn dĩ ta còn nghĩ có lẽ phải ở đây đợi các ngươi mười năm tám năm!”

“Không ngờ mới mấy ngày, các ngươi đã muốn bỏ chạy rồi!”

“Tốt lắm… Bản tọa cũng không tính là lãng phí thời gian!”

Ngọn núi nhỏ trong tay hắn lại chống lên, lần này còn lớn hơn, đủ vài nghìn trượng, đè xuống đỉnh đầu ba người!

Hạ Nhân phất tay thu hai nữ nhân vào không gian của Hồng Mông Tử Kim Côn, sau đó một mình đối mặt với Bồ Trường Sinh.

Hắn nâng thần đao lên, chém một đao về phía ngọn núi nhỏ kia.

Đòn này đã rút sạch năm phần thần lực trong thần cách của Hạ Nhân.

Thế nhưng điều khiến Hạ Nhân chấn động là sức mạnh của đòn này lại không thể phá vỡ công kích của đối phương.

Sức mạnh mênh mông đột nhiên ép tới.

Ta đã dùng một nửa sức mạnh, vậy mà vẫn không đánh lại được ư?

Ngọn núi nhỏ nện mạnh lên người Hạ Nhân.

Hạ Nhân phun ra một ngụm máu, thân thể lại bị đánh cho rơi xuống hàng ức vạn dặm.

Trong khoảnh khắc này, Hạ Nhân cảm thấy ngũ tạng lục phủ, thậm chí cả xương cốt của mình đều đã nát vụn.

Một đòn của ta đã triệt tiêu không ít sức mạnh của hắn, vì sao... vẫn còn mạnh đến vậy?

Lẽ nào ngọn núi nhỏ kia là một bảo vật ghê gớm?

Hạ Nhân vừa suy nghĩ, vừa nhanh chóng vận chuyển thần huyết trong cơ thể, cấp tốc xóa bỏ và khôi phục thương thế trên người.

Đúng lúc này, ngọn núi nhỏ của tên kia lần thứ ba nện tới.

Lần này Hạ Nhân không dám khinh thường nữa, trực tiếp thi triển Hư Không Tật Động, dịch chuyển ngang sang bên.

Đợi đến khi thần thông Đồng Chân Mục Động Hư của hắn được kích hoạt, Hạ Nhân lập tức hiểu ra: “Ngươi... đã là Thần Vương rồi?”

Không sai, thứ Hạ Nhân nhìn thấy lúc này lại là Bồ Trường Sinh ở tầng một Thần Vương cảnh.

“Đúng vậy... tên khốn đáng chết...” Bồ Trường Sinh thu ngọn núi nhỏ lại, hung hăng nhìn Hạ Nhân, nói: “Vốn dĩ bản tọa định lắng đọng đạo pháp thêm một thời gian khi còn ở tầng mười hai Thần Tôn cảnh, để vững vàng tiến vào Thần Vương cảnh, khiến Thần Vương pháp tướng càng thêm hoàn mỹ!”

“Đồ đáng chết, tất cả đều tại ngươi!”

“Nếu hôm nay để ngươi chạy thoát, đạo tâm của bản tọa sẽ xuất hiện tì vết...”

“Chính vì ngươi mà ta phải lựa chọn giữa tì vết đạo tâm và tì vết pháp tướng.”

Hạ Nhân bật cười: “Được được được… Ta nói mà, hóa ra là ngươi đã tiến vào Thần Vương cảnh, cảm thấy mình có thể giết ta rồi sao?”

“Giết ngươi… ta còn chẳng cần dùng thần khí!” Bồ Trường Sinh phất tay, ngọn núi nhỏ lại chống lên: “Nhưng dùng thần khí thì sướng hơn…”

Lần này, sau khi biết thực lực của đối phương, Hạ Nhân đương nhiên không còn bị đánh chật vật như vừa rồi nữa.

Hắn không che giấu thực lực, trực tiếp lấy Chuông Chí Đạo ra.

Thần chung lớn cỡ lòng bàn tay chống lên, hóa thành mười trượng. Hạ Nhân lại đột nhiên vỗ mạnh lên thần chung.

Một chiếc thần chung khổng lồ cao mười vạn trượng được hắn nâng trên đỉnh đầu.

Ngọn núi nhỏ rơi xuống, vừa khéo nện lên thần chung.

Ngay sau đó, ngọn núi màu đen lập tức vỡ nát.

Vô số đá núi như mưa rơi xuống nơi sâu hơn trong vực sâu.

Còn Chuông Chí Đạo của Hạ Nhân lại không hề hấn gì.

Thậm chí những đường vân màu vàng trên thân chuông đen kia còn trở nên rõ ràng hơn.

“Cái này, cái này, cái này...” Bồ Trường Sinh nhìn thần chung được Hạ Nhân chống lên, nói: “Đây là Chuông Chí Đạo Hồng Mông?”

“Ngươi là Vương Đôn... Vương Đôn có mấy chục nữ tì Thần Vương cảnh... đúng không?”

Nhưng Bồ Trường Sinh quả không hổ là người từng trải qua nhiều trận chiến. Hắn không đợi Hạ Nhân trả lời, trực tiếp hóa thành một luồng sáng, định bỏ chạy.

“Muốn chạy?” Hạ Nhân sao có thể để hắn chạy được.

Hai tấm thần phù cực phẩm lục phẩm đã chuẩn bị sẵn được kích hoạt ở bên trái bên phải, sau đó hai đòn công kích hung mãnh bắn ra.

Bên trái là bảy mũi tên băng, bên phải là một luồng kiếm ý.

Bảy mũi tên băng đuổi kịp Bồ Trường Sinh trước tiên, xuyên thủng thân thể hắn. Luồng kiếm ý mênh mông phía sau theo sát ngay sau đó, trực tiếp chém chết Bồ Trường Sinh.

Hạ Nhân thi triển thuấn di đáp xuống nơi Bồ Trường Sinh vẫn lạc, thu hai chiếc nhẫn lại rồi rời đi.

Lần này, Bồ Trường Sinh không sống lại nữa.

Khí tức xung quanh không ngừng cuồn cuộn, năng lượng khổng lồ từng đợt nối tiếp từng đợt dập dờn lan tỏa.

Trong vực sâu, khí tức và thần niệm đều sẽ bị ngăn cách!

Vì vậy, dù hắn lấy Chuông Chí Đạo Hồng Mông ra hay chém giết Bồ Trường Sinh, cũng sẽ không bị người ngoài biết được.

Người duy nhất biết chuyện chính là nữ nhân Thanh Trúc này.

“Lập lời thề đi!” Hạ Nhân lạnh nhạt nhìn Thanh Trúc: “Nếu không ta không yên tâm!”

“Thề rằng những gì hôm nay ngươi nhìn thấy, biết được, tất cả đều sẽ không nói ra ngoài!”

Mặc dù lời thề hiện giờ chưa chắc đã có tác dụng, nhưng đối với người không biết tình hình như Thanh Trúc mà nói, nó vẫn có sức răn đe vô cùng lớn.

“Được...” Thanh Trúc không hề do dự, lập tức phát lời thề Chúa Tể.

Tiếp đó, Hạ Nhân lại lao ra khỏi vực sâu, trở về trấn nhỏ!

Sau khi đến trấn nhỏ, hắn liền chia tay Thanh Trúc.

Trên đường rời khỏi trấn nhỏ, bay về phía thành Thánh Đan, Hạ Nhân thi triển thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu, trong nháy mắt lại biến đổi thành một gương mặt khác.

Lần này không chỉ dung mạo thay đổi, mà khí tức cũng thay đổi.

Cộng thêm trước đó hắn đều dùng tên giả, Thanh Trúc vừa lập lời thề, Hạ Nhân gần như không lo mình sẽ để lộ điều gì.

Hắn phất tay, thả Vũ Tư ra khỏi không gian.

“Công tử… thế nào rồi?” Vũ Tư lo lắng nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Bị ta xử lý rồi!”

“Theo hướng này, ngươi mở phi chu ra, bay qua đó…”

Vũ Tư không có thần thông mở hư không như Trịnh Hồng Lộc, tiếp theo chỉ có thể chậm rãi bay đi!

Nhưng Vũ Tư còn chưa kịp mở phi chu, Hạ Nhân đã đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu Vũ Tư xuất hiện một dấu ấn đỏ như máu.

“Không ổn!” Hạ Nhân quát lớn: “Vũ Tư… mau vào không gian!”

Trong chớp mắt, hắn thu Vũ Tư vào không gian của Hồng Mông Thiên Châu, sau đó trực tiếp thi triển Hư Không Tật Động rời khỏi nơi đó. Ngay sau đó, hắn hóa thành một luồng sáng, vút một tiếng bay đi.

Hắn lại trở về trấn nhỏ vừa rời đi cách đó mấy nhịp thở.

Chỉ vài nhịp thở sau, tại vị trí Hạ Nhân vừa rời đi, một vòng xoáy không gian đột nhiên được mở ra giữa hư không.

Từ bên trong bước ra một nam nhân thân hình cao lớn.

Nam nhân hơi cau mày, sau đó cẩn thận cảm nhận dao động không gian xung quanh, rồi lập tức men theo tuyến đường Hạ Nhân vừa bay đến trấn nhỏ.

Nhưng sau khi đến trấn nhỏ, hắn lập tức ngây người.

Vốn định tìm người, nhưng khắp trấn nhỏ đâu đâu cũng là người.

Hơn nữa không hề có khí tức hay dấu vết của người mà hắn muốn tìm.

Thần niệm của Thần Hoàng ầm ầm bùng nổ, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ trấn nhỏ.

Trấn nhỏ không lớn, nhưng người lại đặc biệt đông.

Không nói đến hàng tỉ tỉ tỉ, nhưng vẫn có đến mấy vạn người.

Tu vi của những người này cũng không tầm thường, có Thần Vương, có Thần Tôn cảnh, cũng có người dưới Thần Tôn cảnh.

CHƯƠNG 2310

Trở về, luyện đan

Lúc này, Hạ Nhân đang đứng trên con đường trong trấn nhỏ.

Có điều, hắn xuất hiện với diện mạo của một nữ nhân.

Không chỉ dung mạo, ngay cả khí tức cũng đều là của Bách Lý Hồng Hà.

Nàng ngẩng đầu, giống những người khác nhìn vị Thần Hoàng trên đỉnh đầu.

Giờ phút này, Hạ Nhân đã khẳng định vị Thần Hoàng này nhất định là người nhà họ Bồ phái tới sau khi hắn chém giết Bồ Trường Sinh.

Có điều, tại sao người giết Bồ Trường Sinh là ta, nhưng dấu ấn này lại xuất hiện trên đỉnh đầu Vũ Tư, chứ không phải trên đỉnh đầu ta?

Chẳng lẽ là vì thần niệm của ta ký thác lên Hồng Mông Thiên Châu?

Hạ Nhân vừa nhìn Thần Hoàng vừa suy nghĩ.

Đúng lúc này, vị Thần Hoàng kia đột nhiên hạ xuống, đáp tại lối vào trận pháp của trấn nhỏ.

Nhân viên công tác ở lối vào vội vàng tiến lên chắp tay: “Bái kiến tiền bối...”

Thần Hoàng gật đầu, sau đó chỉ về hướng vừa rồi: “Vừa nãy có người bay về hướng đó, rồi lại cấp tốc bay trở về phải không?”

“Lại!” Một người trong số họ gật đầu: “Quả thực có!”

Thần Hoàng hỏi: “Là người như thế nào?”

Nhân viên công tác đáp: “Là một nam nhân Thần Tôn cảnh, tu vi cụ thể thì vãn bối không chú ý.”

“Hắn đâu rồi?” Thần Hoàng lại hỏi.

Người kia đáp: “Vừa rồi vẫn còn ở đây, nhưng sao lúc này đột nhiên biến mất rồi?”

“Làm phiền.” Thần Hoàng khá lịch sự chắp tay với nhân viên công tác, sau đó lại lấy ra một ít vật phẩm ban thưởng, lúc này mới hỏi: “Có thể cho ta biết dung mạo của nam nhân này không?”

“Không thành vấn đề!” Nhân viên công tác vung tay, lập tức khắc lại dung mạo vừa rồi của Hạ Nhân, giao cho Thần Hoàng.

Đương nhiên, đó chỉ là diện mạo mang tên Trường Sinh mà trước đây Hạ Nhân biến hóa ra mà thôi.

Thần niệm của Thần Hoàng lại ầm ầm lan ra, bắt đầu tìm kiếm trong toàn bộ trấn nhỏ và khu vực xung quanh.

Có điều, tìm kiếm hồi lâu, hắn vẫn không thu hoạch được gì.

“Không có... thật kỳ lạ, người này có thể đi đâu được?”

Hắn dám khẳng định người kia vẫn còn ở trong trấn nhỏ, tuyệt đối chưa chạy xa.

“Tiền bối... còn một khả năng nữa...” Một nhân viên công tác khác nói: “Vừa rồi có một nhóm người nhân cơ hội tiến vào bí cảnh. Trong bí cảnh này thần niệm bị ngăn cách, nếu vừa rồi người kia trà trộn vào đó, tiền bối không tìm thấy hắn cũng là chuyện bình thường!”

“Ừ ừ ừ!” Một người khác cũng gật đầu: “Tiền bối, quả thực có khả năng này!”

“Được!” Vị Thần Hoàng kia dường như cũng không sốt ruột, cứ thế ngồi xếp bằng giữa hư không, nói: “Vậy ta chờ hắn là được!”

May mà Thần Hoàng vẫn luôn chờ ở đây, không hề can thiệp vào trật tự trong trấn nhỏ.

Nhưng Hạ Nhân cũng không dám tùy tiện rời đi.

Đùa sao, bây giờ rời đi thì có khác gì tự thú đâu.

Nhưng vấn đề là, người trong trấn nhỏ đông như mắc cửi, không ngừng có người từ bên ngoài tiến vào, cũng không ngừng có người rời khỏi trấn nhỏ.

Nửa ngày sau, Hạ Nhân cũng hóa thành một luồng sáng bay đi.

Vị Thần Hoàng kia đương nhiên cũng không để tâm đến hắn.

Hạ Nhân cũng không dám thả Vũ Tư ra nữa, cứ thế bay mãi, bay mãi.

Bay một mạch mấy tháng, cuối cùng hắn cũng trở về gần Thánh Đan thành.

Hạ Nhân không trực tiếp trở về Thánh Đan thành, mà tìm một hang núi trong vùng núi hoang dã ngoài thành rồi đi vào. Sau đó, hắn ngồi xếp bằng xuống đất, thần niệm lặng lẽ tiến vào Hồng Mông Thiên Châu.

Một người là Vũ Tư, người còn lại là Trịnh Đại Xa!

Hạ Nhân phát hiện dấu ấn màu máu trên đỉnh đầu Vũ Tư đã biến mất.

“Công tử, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Ta sợ quá...” Vũ Tư khổ sở nói.

Nàng đã bị Hạ Nhân lãng quên trong không gian hơn hai trăm năm, nay vừa mới có thể ra ngoài lại bị người ta gieo dấu ấn.

“Ta cũng không biết!” Hạ Nhân lắc đầu, nói: “Rất có thể đó là dấu ấn đặc biệt của nhà họ Bồ. Trước đó đã có một người Thần Hoàng cảnh đến phía bí cảnh.”

Trịnh Đại Xa ở bên cạnh nói: “Đây là một loại thần thông đặc biệt, thông qua khí tức để khóa định người cần tìm, trong nháy mắt là có thể tìm thấy!”

“Có điều, bây giờ ngươi đưa nàng vào không gian này, khí tức sẽ không tiết ra ngoài, người bên ngoài cũng không thể tìm được nữa!”

“Nhưng...” Hạ Nhân nghi hoặc nói: “Người giết Bồ Trường Sinh là ta, tại sao dấu ấn lại xuất hiện trên đỉnh đầu Vũ Tư?”

Trịnh Đại Xa lắc đầu: “Ta cũng không biết!”

“Có điều, ngươi cũng không cần quá lo lắng... cách thức tìm kiếm thông qua khí tức này không thể duy trì lâu dài!”

“Sau vài trăm năm, hoặc vài vạn năm, khí tức tự nhiên sẽ tiêu tan, dấu ấn trên đỉnh đầu nàng cũng sẽ biến mất!”

“Được rồi!” Hạ Nhân vỗ vỗ Vũ Tư, nói: “Vũ Tư, thời gian này đành để ngươi chịu thiệt thòi trước vậy!”

“Ngươi vẫn chưa thể ra ngoài!”

“Có điều, ngươi muốn tu luyện đạo pháp gì thì cứ nói với ta, ta sẽ giúp ngươi kiếm một ít công pháp và thần thông cấp Thiên!”

Hạ Nhân trở về Thánh Đan thành, lập tức đi đến quảng trường Vấn Đỉnh!

Rất tốt, Trịnh Hồng Lộc vẫn đang lĩnh ngộ đạo pháp trên quảng trường Vấn Đỉnh.

Hơn nữa, vì Trịnh Hồng Lộc đã tu luyện thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu, thuộc tính thần cách giữa mi tâm có thể được che giấu, cũng không lo người khác nhận ra nàng từ thuộc tính thần cách.

Hạ Nhân đi đến cách Trịnh Hồng Lộc không xa, trao đổi đơn giản với nàng vài câu rồi lại vội vàng rời đi.

Còn một khoảng thời gian nữa mới đến đại tỷ Vấn Đỉnh, Hạ Nhân phải đi luyện tập đan đạo của mình.

Mặc dù trước đó đã nuốt không ít bản nguyên đan đạo, lại lĩnh ngộ chân nghĩa Đan Đế, về lý thuyết, Hạ Nhân đã không còn vấn đề gì khi luyện chế thần đan ngũ phẩm. Hơn nữa, thần niệm của hắn mạnh mẽ, luyện đan càng có ưu thế.

Nhưng hắn nhất định phải tự mình thực hành một phen, xem trong quá trình luyện đan của mình sẽ xuất hiện vấn đề gì.

Có như vậy mới có thể nắm chắc trong lòng.

Nguyên liệu và công cụ luyện đan thì không cần phải mua.

Thứ duy nhất hắn phải mua lúc này là một nơi có thể luyện đan.

Lúc này Hạ Nhân lại biến thành hình tượng một nam nhân bình thường không có gì nổi bật. Hắn còn cố ý đi ngang qua tiểu viện trước đây của mình để xem thử, phát hiện gần khu vực tiểu viện vẫn có người canh giữ, bèn thong thả đi thẳng qua.

Lần này Hạ Nhân không đi mua tiểu viện, mà đến Tiên Khách Cư thuê một căn phòng rồi bắt đầu luyện đan.

Một lò luyện đan, thần khí lục phẩm, cực phẩm!

Trong số đó có một món đã được Hạ Nhân luyện hóa hoàn toàn, vừa hay có thể dùng để luyện đan.

Ngoài lò luyện đan, Hạ Nhân còn lấy ra một ít nguyên liệu luyện chế Linh Xu đan ngũ phẩm.

Tiện thể, Hạ Nhân lại lấy ra hai chiếc nhẫn.

Hai chiếc nhẫn này chính là thứ hắn thu được sau khi chém giết Bồ Trường Sinh.

Khẽ phất qua, thần niệm yếu ớt của Bồ Trường Sinh lập tức bị Hạ Nhân xóa sạch, vật phẩm bên trong nhẫn cũng trực tiếp hiện ra.

Thần kim, nguyên liệu, thiên tài địa bảo, thần khí cùng đủ loại thần phù, một đống lớn.

Hạ Nhân kiểm kê từ đầu đến cuối một lượt, phát hiện những thứ bên trong về cơ bản chẳng có món nào hắn dùng được.

Hắn lười kiểm kê tiếp, nhưng lại lấy từng chiếc ngọc giản ra xem qua.

Rất nhanh, Hạ Nhân đã nhìn thấy môn thần thông liên quan đến thuấn di.

Nhưng xem xong, hắn vô cùng thất vọng. Đây chỉ là một môn thần thông lợi dụng quy tắc không gian để thuấn di, nhưng cấp bậc quá thấp.

Hoàn toàn không thể sánh với Hư Không Tật Động của Hạ Nhân.

Sau đó, Hạ Nhân trực tiếp ném toàn bộ những thứ này vào đại không gian của mình, rồi bắt đầu luyện đan.

Linh Xu đan là loại đan dược thường gặp, có thể nhanh chóng khôi phục thần niệm, là một trong những thần đan không thể thiếu đối với tu sĩ Thần Tôn cảnh.

Hạ Nhân lập tức suy sụp: Ta tu luyện đan đạo lâu như vậy, lò đầu tiên đã luyện thành phế đan rồi sao?